

„Добар лекар спасава, ако не увек од болести, оно барем од лошег лекара”.

Волтер

Протеклих дана домаћа јавност, по ко зна који пут у последњих неколико година, потресена је још једном смрћу коју је тешко објаснити и још теже правдати. Овога пута, шеснаестомесечна беба из Новог Београда, жртва је недопустивог немара, незнања, нељудскости... ко зна?

Равнодушност којом је лекарска струка пропратила још једну у низу, аферу у здравству са лошим исходом, без речи саосећања за родитеље, породицу, без саопштења у којем би уверили јавност да се оглађују од нестручности и јавашлука својих колега, свакога ко иоле уме да мисли, а у овим тужним временима није себе лишио емоција, у најмању руку, врећа. Сам министар здравља такође није нашао за потребно да у време док је девојчица била у коми и борила се за живот, обиђе болесно дете и провери да ли је добило све што је потребно. Имао је преча посла. Шетњу по Кнез Михајловој, сликање за ТВ, балони, маркетинг, маркетинг...

Након смрти девојчице, новински извештачи наишли су на непробојан зид ћутања – Лекарска и Стоматолошка комора, Српско лекарско друштво, Медицински факултет... Тајац. Сви телефони “мртви” – министра здравља, службе за комуникацију са медијима ресорног Министарства, директорке Лекарске коморе, професора, начелника, директора клиника.... Ипак, огласио се један од ретких витезова српске медицине – проф. др Бранислав Несторовић, са Дечије клинике. Без двоумљења изнео је свој став о томе да је девојчица нестручно лечена. Одмах је уследила критика министра здравља. Срећом, ауторитет који међу колегама ужива проф. Несторовић, један од водећих ауторитета у области педијатрије, толико је аутентичан и уверљив да га ни један министар не може довести у питање. Углед проф. Несторовића није настао на

партијском подаништву, већ на знању, умењу, резултатима, посвећености послу. Добро је да постоје лекари попут проф. Несторовића, враћа нам веру и улива наду да није све изгубљено.

На другој страни, још колико до јуче, није се могло живети од медијске буке коју је подигла Лекарска комора око увођења фискалних каса. Питање се само намеће – постоји ли још нека тема, стручна, етичка, око које се лекари могу окупити и сагласити, осим око пара?

Да подсетимо – Јелица Радовић, осамнаестогодишња Београђанка, након операције чукљева у приватној клиници Децедра, умрла је, а да ни до данас нисмо добили одговор шта се заиста догодило и ко је крив за то. Ања Граховац, петогодишња девојчица, након операције катаракте, није се пробудила. Ко је крив, одговора још нема. Дечак из Руме, након дијагностичке процедуре коју је радио угледни професор Универзитетске дечије клинике у Тиршовој, никада се није повратио, оставивши своје родитеље да очајавају што су икада помисли да би требало испитати одакле потичу његове минорне здравствене тегобе. Српско лекарско друштво, Лекарска комора, Медицински факултет, инспекција, нису ни једног тренутка поставили питање – каква је то *дијагностичка процедура* од које се умире? Најгоре од свега, родитељима преминулог дечака, у свом извештају, тужилаштво “саветује” да одустану од даљег поступка, јер, како кажу, нема основа за то!? Умиру труднице у годинама када би још требало да рађају, иза њих остају унесрећени мужеви, деца, породице, а лекари – ћуте. Умиру нерођене бебе, јер, породилца и њени најближи нису препознали “сигнале” да треба лекару да плате “на руке”, иако је већ уредно плаћен за посао који обавља у државној установи. Ко је одговарао што су деца недавно примила вакцину чији је рок употребе давно истекао? Ко је одговарао што су уместо антитетанусне заштите, повређени примали обичну воду? Нико. Толико о бризи за децу, труднице...

Није згорег подсетити да је стопа смртности новорођенчади у Србији двоструко већа него у земљама ЕУ. Стручњаци Светске здравствене организације сматрају да је то један од кључних показатеља квалитета здравствене заштите. У овом случају, некавалитета. Можемо се хвалити на домаћем плану колико хоћемо, чињенице су неумољиве.

У каквој то земљи живимо?

Помислили смо да ће све проћи као и толико пута раније, заташкавањем, развлачењем, скретањем пажње јавности на нову аферу. Међутим, изненада се огласио градоначелник Београда, госп. Драган Ђилас. Затражио је оставку директорке Дома Здравља Нови Београд, истичући да је њена морална одговорност, због недопустивог пропуста у послу, небрањива и упозорио да ће, уколико то она не уради сама, он лично покренути поступак њене смене. Добро је да неко јавно помиње одговорност и тражи санкције када је реч о пропустима и промашајима у функционисању здравства, ипак... да ли је то крај ланца одговорности?

Докторке које су направиле пропуст у ДЗ Нови Београд, само су шрафови у грађевини која се зове домаће здравство, а коју већ осам година осмишљава, дотерује и “преуређује” главни “архитекта”, министар здравља, проф. др Томица Милосављевић. Оно што није ни начето и где и лежи главни чвор, јесте реформа здравственог осигурања, кључно питање српског здравства. Врата су тек мало отшкринута покушајем замагљивања ствари, тиме што се пацијентима дала могућност да, уколико чекају месец дана (зашто месец дана, каква је то мера?) на специјалистички преглед у државној установи, могу добити накнаду трошкова прегледа у приватној установи. Шта се суштински променило? И даље приватни лекари не могу својим пацијентима да отворе боловање, што је својеврсна дискриминација; у приватној апотеци не могу се подићи рецепти, такође дискриминација, а да не помињемо изабраног лекара – само и једино у дому здравља! Огромна већина проблема, листе чекања, корупција, двојни статус (пола државни – пола приватни доктори) настали су као последица опирања правој реформи, реформи здравственог осигурања. Ма колико тврдо бранили тврђаву која се деценијама није мењала, управо ту леже сви проблеми нашег здравства. Имамо државни монопол, то је тај проблем. Какав парадокс – немамо државне банке, а имамо државно здравство! У 21. веку? Да је држава добар домаћин, комунизам би успео. Као што знамо, није. Тек када пацијент буде добио могућност да бира и лекара и осигурање, здравству ће сванути. Свима. Пацијентима и лекарима.

Најзад, није ли логично да након толико пропуста, афера и необјашњивих промашаја (афера ЈУЦИТ, на пример) министар Милосављевић, најодговорнији што нам здравство посрће, што у њему владају неодговорност, дискриминација, корупција, хаос, што се, упркос огромних улагања у опрему и објекте, умире од болести које су превентабилне и излечиве, сам оде са функције на којој је таман онолико колико је и Слоба био на власти.

Разлога за одлазак вечитог министра било је и раније. У пролеће 2004. сетимо се, три особе, међу којима и једна беба, заражене су HIV-ом и оболеле од AIDS-а, након трансфузије у државним становама. Резултат промашаја реформе трансфузије у коју је уложено много новца. Јавност је тада очекивала да министар, као моралан човек, поднесе оставку. То се није догодило. И тада, као и сада, за сва зла у здравству

Идите господине министре, време је...

Пише: Зорица Д. Марковић
среда, 03 јун 2009 14:32

окривљени су медији, а не и виновници грешака које су многима разориле живот. Шта се од тада променило? Ништа. Министар се не сматра одговорним за промашаје у реформи здравства које за последицу све чешће имају пропусте у којима страдају најслабији – труднице и деца.

Идите господине министре, време је...